

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

15^e Jaargang.
No. 27.

H. S. v. LENNEP, O. Z. v. SANDICK, H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE,
W. MAAS GEESTERANUS, MEJ. H. VAN GENNEP, J. H. MEYER.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
2 Mei '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud

- Delftsch Studenten-Corps.
Over de Almanak-Redactie, door C. Wolterbeek.
Vrije Studie.
- Gedachten en gedichten.
Twee Perzische liedjes, door L. R. F.
Verhaaltje, door J. G. D.
- Ingezonden.
Over Corpsdemocratie, door J. Goudriaan Jr.
De Almanak-Redactie, door W. Maas Geesteranus.
- Studiebelangen.
Centrale Commissie.
- Correspondentie.
- Technische Hoogeschool.

Delftsch Studenten-Corps.

Over de Almanak-Redactie.

Wij staan weer vóór de verkiezing van de Almanak-redactie en daarom is het misschien niet ondienstig op het oogenblik eenige beschouwingen en principes over de taak dier redactie en den te wrochten almanak op te halen.

Het mag buiten twijfel heeten, dat de ingenomenheid van een groot deel der corpsleden met de Almanak-prestaties der laatste jaren nu niet bijzonder groot is.

Inderdaad is het boekje, dat men ten slotte koopen moet, wel zeer duur betaald met de kleine f 4, die men er voor neer moet leggen. En dan vraagt men zich af, waarom moeten onze almanakken zooveel slechter en onbeduidender zijn, dan die van een tien jaar geleden?

De vraag is: in hoeverre is hierin eenige verbetering te brengen? En dan moet ik eerst iets zeggen

Aan den heer A. BOS.

Door bestaande ontevredenheid te uiten op een manier, als U dat deed in het vorig S.-W. komt U zeker niet verder, terwijl het onaangename van de eenigszins insinuerende toon een ieder zal doen denken, dat het recht zeker niet aan Uw zijde is. En dat is het ook niet, als U de lezer laat denken: „Zoo beroerd zijn ze en zoo misselijk doen ze“, terwijl U in uw cynisch-berustende toon wél laat doorklinken het zich verkneukelen over het uitstellen van zooveel verdorvenheid, maar niet de ernst en de wil om het verkeerde te helpen verbeteren.

Maar wat kan er dan wél gebeuren?

Er kan worden aangegeven naar welke hervormingen gestreefd moet worden, worden bekend gemaakt, wat zekere corpsleden wenschen, dat aan den almanak zal veranderen.

Als 1e noem ik dan, dat de almanak belangrijk goedkoop moet worden en dat dit zeer zeker mogelijk is. Maar dan moet men ook niet alles weer willen doen, als dat gebruikelijk blijkt te zijn geweest de laatste jaren. Men moet zelfstandig een eigen stuk werk trachten te geven, en niet opzien tegen veranderingen.

Als 2^e is dus noodig een groter zelfstandigheid en eigen initiatief. Dit feit treedt te meer op den voorgrond als men bedenkt, hoe een almanak gewoonlijk in elkaar komt. Als daarbij alles gevraagd moet worden aan de eere-leden en de jonge redacteuren zich te veel laten leiden door de overleveringen der oudere gewoonten, komt er natuurlijk geen verbeterde editie.

Van belang zal daarbij zijn, dat men tijdig met alles is en niet op 't laatst de boel nog gauw in orde moet brengen.

Een 3^e punt is dus, dat de redactie bestaat uit actieve en vooral bekwame personen en dat de redactie zelf, bevoegd

is tot beoordeeling der inzendingen, en zelve en als geheel deze bespreekt en behandelt. De redactie moet dus homogeen zijn en niet afhangen van het oordeel der eere-leden.

Als 4^e punt is een vereischte bezuiniging voor de redactie-leden. De Almanak-redactie is te veel een lichaam, aan hetwelk groote corpsbelangen zijn toevertrouwd en aan welks leden groote eischen gesteld moeten worden om geschikte personen vanwege de kosten daarbuiten te moeten houden.

In verband met onder 3° en 4° genoemde moet m.i. daarom gebroken worden, met het als regel met de eere-leden vergaderen op de S.P. Waarom kan ook niet de redactie onder elkaar op een kamer vergaderen?

Dit jaar is men met de bezuiniging op de kosten van het redacteurschap den goeden weg opgegaan, laat men nu vooral zorgen niet weer terug te vallen, maar integendeel opnieuw groote stappen vooruit te doen.

Resumeerende zien wij, dat een Almanak-redactie, die deze principes wil doorvoeren een zeer onafhankelijk standpunt moet kunnen innemen tegenover de eereleden en zelve over de noodige litteraire e.a. capaciteiten moet beschikken.

Met name zal dit vooral noodig zijn voor den president, die een krachtige en zelfbewuste leiding zal moeten geven en ware het daarom wel aan te bevelen als men deze keer een president uit het 3^e jaar kon verkiezen, wien het gemakkelijker zou vallen zelfstandig te staan, dan een 2e-jaars. Als men terugschrikt voor het breken met de mos, dan bedenke men, dat een enkele afwijking daarvan deze te krachtiger zal bevestigen.

Hoe het zij, ik vertrouw, dat het Corps geen redactie zal willen verkiezen ditmaal, dan één, die in zich de waarborg geeft, voor het ernstig nastreven der genoemde principes.

C. WOLTERBEEK.

Vrije Studie.

Op Donderdag 24 Maart werd voor het eerst na langen tijd de goede gewoonte weer ingevoerd, dat voor de leden van Vrije Studie een lezing gehouden werd door een medelid. Het onderwerp, 't tijdperk waarin het komende lustrum speelt, was daar dan ook bijzonder geschikt voor en het bleek ook dat het vrij talrijke publiek de lezing van den heer L. W. de Roo de la Faille, zeer op prijs stelde.

Na in het kort een overzicht te hebben gegeven van de wordingsgeschiedenis der Perzen, behandelde de spreker meer uitvoerig de ingrijpende veranderingen door den grooten Shah Abbas gebracht in de vaak zeer vreemde machtsverhoudingen en toestanden in het oude Perzische rijk. Een der meest belangrijke hiervan is zeker wel de instelling van het staande leger, gedrild en van vuurwapenen voorzien. Door eenige Engelschen zelfs werden op kameelen geladen eenige kanonnen meegevoerd, maar deze werden volgens spreker meer beschouwd als vuurwerk ter opluistering, daar het nut ervan door de Perzen niet erg hoog geschat werd.

Gewoonlijk liet de verhouding met de omliggende landen veel te wenschen over, maar dank zij de succesvolle oorlogen van den grooten Shah, veranderde dit spoedig. Zelfs kwam het zoover, dat de vorst van het naburige Georgië, het land der schoone vrouwen, als gijzelaar aan Abbas' hof leefde, terwijl het machtige rijk van den Groot-mogol, een gezant zond, die den Shah de schitterendste geschenken als blijk van vriendschap aanbood. Zeer interessant was ook een beschrijving in gloedvollen Oosterschen stijl van het uiterlijk van Abbas, dat naar alle verhalen beter geweest moet zijn dan zijn innerlijk, een eigenschap, die in Perzië zeer veel schijnt te zijn voorgekomen. Verder vertelde spreker nog het een en ander over het op te voeren spel. De keuze hiervan was wel zeer moeilijk daar de Perzische vertoeningen

gewoonlijk bestonden in passiespelen waarin zelfkastijding en meer dergelijke tijdpasseringen hoofdzaak waren. Andere zeer geliefde Perzische vermakelijkheden, als worstelen kwamen ook niet in aanmerking zoodat men besloot zijn toevlucht te nemen tot de avonturen van den roover-minstreel Kurroglou, alhoewel een ongelukkig toeval wilde, dat deze held nog niet geboren was ten tijde van Abbas' regeering. Het is echter reeds nu te voorspellen dat de rijkdom aan schoone avonturen, die dit onderwerp aanbiedt ruimschoots zal vergoeden wat het in historische nauwkeurigheid te kort komt. Met een gedeelte uit den proloog van dit spel, dat ons groote verwachtingen geeft voor het geheel, besloot de spreker zijn interessante voordracht.

Gedachten en Gedichten.

Twee Perzische Liedjes.

I. DE HERDERSJONGEN VAN KERMÁN.

Toen ik weidde mijn kudde, die op de heuvelen graast,
Heeft me een meisje door haar schoonheid verbaasd:
„Mooi meisje”, zoo sprak ik, „laat me kussen je even!”
„Wel, knaapke, hoeveel geld wil je mij daarvoor geven?”
„Ach, 't geld is in mijn reistasch, — maar wie denkt
[daar nu aan —,
Die hangt op mijn kemel, daarginds in Kermán.”

„Ha, wil je me kussen, en geeft me geen geld?
Mijn vriendje, dan zijn we dra uitverteld:
De kus mijner lippen sluit ik achter mijn tanden,
En geef de sleutel in mijn moeders handen.
Kussen, kwajongen, — maar wie denkt daar nu aan —,
Mijn moeder woont ook daarginds in Kerman.

II. MINNEHANDEL.

Ach, waar' ik een valk, dan greep ik je in mijn klauwen
En voerde je snel naar mijn nesteke mee!

Werdt een valk jij, mijn vriend, dan werd ik een vischje
En dook in de diepte, naar den bodem der zee.

Zoo werd ik een visscher en wierp uit mijn netten,
Die zouden alras van bakvischjes wemelen!

Maar ik werd dan een wolkje, heel luchtig en donzig,
En vroolijk danste ik, hoog in de hemelen.

Ha, rozige wolk, waarin vogelkens zingen
Hier zou zijn de regen, om je te doordringen

'k Wil in 't graan me verbergen, tusschen wuivende aren!

Dan zal ik, als lezer, ook dat halmpje vergaren.

Neen 'k word een naald en laat me verkoopen
Door sluwen koopman op den hoek van de straat.

Mijn liefje, je kunt me toch niet ontloopen
Want ik zou er zijn als een klouw zijden draad.
En werden we eens dan door een koopster gehaald,
Zoo kuste de draad toch het oog van de naald.

L. R. F.

Verhaaltje.

Aan

'n Windje waait
en doet met zacht geklater
een stroom van zilver-blanke peerlen
glijden over 't zonnevonkend water
van een vliet, die henen kabbelt
langs een vlakken weg,
met hier en daar 'n huis, 'n boom, 'n heg.
't Windje, 'n beetje speelsch en wild
waait op 't wapp'rend rokje
van een meisje, dat
al fietsend aan komt rijden, naar de stad.
'n Studentje nadert van den and'ren kant.
Hij 't windje mee, zij 't windje tegen.
Hij lacht,
zij lacht verlegen
terug en tracht,
terwijl het wilde windje
wilder dan zoeven
áán komt zweven,

't bovenrokje néer te houden.
maar 't lukt haar niet.
Studentje ziet
op eens gewapper van 'n witten rok,
gedwarrel van wat kant,
waar tusschen uit
twee voetjes komen kijken.
Twéé voetjes preutsch en klein
met enkels slank en fijn,
al trapplend op 't pedaal,
op 't blanke fietsmetaal.

Nog éven wilder wordt de wind.
Wéer wappert 't rokje op;
dan, met een kleinen sprong
is 't ranke kind
al van haar fiets en laat
niet dūrvend kijken
toch hōōg blozend, lachend
studentje groetend langs zich gaan.

Maar waarom moest ze toch zoo lachen, kleuren?
Van schaamte? Neen dat niet.
Maar wèl om 't vreemd gebeuren,
maar wèl om 't vreemd geval
dat haar, zóó naar
met dezen wind,
't studentje ontmoeten deed
dat haar zoo dikwijls tegenkwam of tegenreed.

J. G. D.

Ingezonden.

Over Corpsdemocratie.

Het door den heer Willekes Macdonald tegen mijn betoog geschreven artiekelje draagt de blijken van een misvatting, welke ik, voor ik verder op deze zaak inga, dien recht te zetten. Genoemde heer doet het n.l. voorkomen alsof het door mij geschrevene een apologie voor de D. S. B. bedoelde te zijn en benoemt mij dan ook, geheel in dien geest, tot Bondsverdediger.

Hoewel ik nu van mening ben, dat elk lid van een organisatie deze, waar het pas geeft, behoort te verdedigen en ik mij deze benoeming dus wel kan laten welgevallen, geeft zij toch in dit geval een minder juiste voorstelling van den stand van zaken. De Bond n.l. is door de stellingen van R. v. I. allerminst aangevallen. Integendeel: de door hem voorgestane Corpspolitik gaat juist in de richting van de door de Bond van zijn oprichting af gevolgde en bevat dus een erkenning van haar juistheid.

Mijn betoog was dan ook slechts gericht tegen *gedeelte*like toepassing van deze politiek in het Corps. Daar toegepast, zo veronderstelde ik, zal zij slechts leiden tot vermeerdering van het aantal 2^e Rangs leden en waar het mij nog steeds begeerliker voorkomt Bondslid te zijn dan 2^e Rangs Corpslid, zo verklaarde ik mij er tegen.

De heer W. M. heeft mij nu meegedeeld dat het Corps geen gezelligheidsvereniging beoogde te zijn, maar in de eerste plaats ten doel had: het verschaffen van de gelegenheid voor ontwikkelde omgang. Hiervoor vindt de heer W. M. blijkbaar *geen* financiële gelijkheid noodzakelijk; hij vermeldt dit wel niet nadrukkelijk, maar ik dien dit te veronderstellen ten einde uit deze mededeling iets te kunnen destilleren dat tegen mijn betoog ingaat.

Welnu: Ik ben het geheel met de heer W. M. eens dat de „vriendschapsweek” een culture is, welke zich niet in grootbedrijf laat uitoefenen; dat het door hem genoemde doel inderdaad het *hoofddoel* is van elke studentenorganisatie. Maar: ook voor de bereiking van dit doel is in het algemeen financiële ongelijkheid een beletsel.

De tegenwoordige Corpstoestand is daarvoor weer 'n bewijs. De „ontwikkelde omgang” houdt voor de 2^e Rangsleden op gelijktijdig met hun groentijd; de „klike”-mensen blijven hen volslagen vreemdelingen. Zij hebben slechts omgang met de leden van hun Klub en voor Klubvorming was toch waarlijk het Corpsslidmaatschap niet nodig.

Ik blijf dus bij de mening dat er in het D. S. C. een belangrijke groep is welke staat *buiten* het Verenigingsverband en van hun lidmaatschap vrijwel geen voordelen ondervindt.

Waarschijnlijk heeft de heer W. M. het bovenstaande alweer ondergebracht bij de „19 eeuwse” betogen en wacht hij volongeduld op „iets degelijkeners” in ruil voor de door hem met zoveel ophef genoemde feiten.

Deze feiten zijn er welbeschouwd twee in getal.

1°. Moeten de 300 leden welke geregeld de S. P. bezoeken en niet allen financieel gelijkbegunstigd zijn, mijn bewering te niet doen dat het Corps stelselmatig de studenten beneden een bepaalde geldelijke draagkracht heeft uitgesloten. Waarlijk: Deze logika is zonderling.

Laat ik aannemen dat de grote haast waarvan het gehele schrijven van de heer W. M. de sporen draagt, de oorzaak van deze vergissing is.

2°. De 30 mille voor de verbouw van de S. P. moeten dienen om aan te tonen dat aan de wenssen der 2e Rang-leden wél voldaan wordt. Weet de heer W. M. nu waarlijk niet dat deze kroegverbouwing ook en vooral tot stand is gekomen doordat ook de jongere jaars, „kliek” onder de bestaande toestand leed en geen plaats kon vinden? Dat dus van een speciale „wens uit hun kringen” geen sprake was in dezen?

Ik moet de heer W. M. dus tot mijn spijt meedelen dat ik zijn „Feiten” werkelijk niet voor goede munt kan aannemen en dat hij allermint met zulk betaalmiddel „iets degelijks” verlangen kan.

Intussen: de zaak is aktueel en ik wil deze gelegenheid aangrijpen om mijn mening nog op enkele punten toe te lichten.

De groep welke de laatste tijd pogingen doet het D. S. C. in meer „demokratiese” banen te leiden kan daartoe twee wegen inslaan. Zij kan

of al die organisatoriese wijzigingen voorstellen en trachten in te voeren welke het Corps zouden maken tot een waarlijk „demokratiese algemene eenheid”,

of, erkennend dat demokratisering van het D. S. C. binnen afzienbaren tijd een onmogelijkheid is en gedachtig aan het spreekwoord van het halve ei en de lege dop, allereerst trachten de *witerlike* beletselen weg te nemen, welke op het ogenblik het Corpslidmaatschap tot een onmogelijkheid maken voor zeer velen.

Van deze laatste politiek toonde de heer R. v. I. zich een voorstander. Hij erkende uitdrukkelijk dat voorlopig getracht moest worden naar verlaging van kontributies en hoofdelike omslagen maar achtte bijv. den tijd voor openstelling van het Senatschap voor 2^e Rang-leden nog niet gekomen. „Bij mij gaat de leus: Iedereen Corpslid, boven de leus: Iedereen Senator.”¹⁾

Nu wil ik direkt toegeven dat voorstellen in dezen geest de meeste kans op verwezenlijking hebben. Maar ik meen dat zij door de voorstanders niet mogen worden beschouwd als te zijn in het belang van de gehele studentenmaatschappij omdat de aldus toetredende leden nominale leden zullen blijven. Er is geen enkele reden om aannemelijk te maken dat zij dan zullen doen, wat zij tot nu toe nooit gedaan hebben; een oppositie vormen, welke verder gaande demokratisering van het D. S. C. bewerkt. En zolang mij de onjuistheid van 't bovenstaande niet is aangetoond — en de heer W. M. zal zelf niet geloven, dat hij daarin geslaagd is — meen ik dat deze voorstellen slechts nadeel kunnen opleveren voor degenen die anders Bondslied zouden worden. Vooral de nieuw-aankomenden zullen zich gemakkelijk laten beïnvloeden door de schitterende schijn van het Corpslidmaatschap en — eenmaal geïnaugureerd — eerst hun scheve positie beseffen.

De politiek van het halve ei, heeft in dezen tot resultaat niet veel meer dan een lege dop.

De eerstgenoemde politiek, welke zover mij bekend was geen verdedigers telde, schijnt een aanhanger te hebben gevonden in de heer Willekes Macdonald. Welnu: ik wil dezen heer in zover gelijk geven dat het teoreties denkbaar is dat het D. S. C. wordt een demokratiese algemene eenheid, dat het gaat voldoen aan de eisen aan een moderne studenten-organisatie te stellen:

- dat het afschaft hoge kontributies en hoofdelike omslagen,
- dat het zijn feesten openstelt voor elk lid zonder schifting naar rijkdom,
- dat het ieder lid mogelijk maakt een Bestuurs-functie te vervullen,
- dat het zich openstelt voor de meisjes.
- dat het afschaft de groentijd in zijn tegenwoordigen vorm.

Dit alles is teoreties denkbaar. Maar er is geen enkel feit te noemen, waaruit blijkt dat het D. S. C. in zijn geheel beschouwd in die richting wil.

De bezuinigingscommissie? Maar de Senaat heeft juist

¹⁾ Noot voor den heer W. M. Daarom behoefde ik tegenover den heer R. v. I. het „hechte verband” tusschen Corps en standbevoorzichting niet te verdedigen. Hij zelf erkende dit.

getracht deze op een allerelegantste wijze „in den doofpot” te duwen.²⁾

De Lustrum „reorganisatie”? Maar het eindsaldo der begroting is niet beduidend lager dan in 1908. Het voorlopig afzien van een H. O. heeft de feestkaarten à f 4,— doen instellen, waarvan het aantal wordt getakseerd op 400, zegge twee derde van het aantal leden. Het D. S. C. aanvaardt dus als een niet te veranderen zaak, dat op zijn 65e jaardag een derde van zijn leden niet aanwezig zal zijn.³⁾

En dit is sedert jaren zo.

Heeft het Corps zich er ooit aan gestoten dat vele studenten het lidmaatschap niet konden betalen?

Heeft het Corps ooit bezuinigd op een feest, omdat vele leden er anders niet bij aanwezig konden zijn?

Dat alles heeft het Corps nooit gedaan, en dat kon het niet doen, want dan was immers de van oudsbekende Corps-chic verloren gegaan. Dan had immers een Lustrum minder moeten zijn dan dat van een bevriend Corps, minder dan een Lustrum van 5 jaar geleden.

Oh zeker, mijnheer Willekes Macdonald, teoreties had het dit kunnen doen. Maar dan zou al spoedig gebleken zijn, dat de meerderheid der „kliek” niet lid wenste te zijn van een organisatie welks uitingen bepaald werden door het „kunnen meedoen der arme lui”. En vele zouden voor het lidmaatschap van zulk een vereniging bedanken. Dit was het „levensgevaar” waarvan ik sprak.

Maar voorlopig behoeven wij ons daarover niet ongerust te maken. Want het D. S. C. houdt niet van gevaarlike ondernemingen, het houdt niet van ondernemen überhaupt. Het is zoals zijn President het zo treffend symboliseerde: „de brede stroom, die statig voortvloeit door het lage land, langs rechtlijnige boorden, wier richting slechts regelmatig bepaald wordt door het streven naar bezuiniging”.

J. GOUDRIAAN JR.

²⁾ De Senaat achtte de kwestie te belangrijk om haar niet zelf te onderzoeken na afloop van den groentijd, d. w. z. als ze aftrad.

³⁾ Deze verhouding klopt volkomen met de indertijd door C. T. genoemde getallen S. W. pag. 164.

De Almanak-redactie.

Tot mijn spijt heb ik vernomen, dat eenige zinnen uit het stuk: De Almanak-redactie, door velen verkeerd wordt uitgelegd. Ik heb geenszins bedoeld de kandidaten van een minder correcte handelwijze te beschuldigen. Maar wel hebben de stellers van die kandidaten meer rekening gehouden met persoonlijke genegenheid, dan misschien gewenscht is.

W. MAAS GEESTERANUS.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

EXAMENEISCHEN STAATS- EN ADMINISTRATIEF RECHT.

Prof. Valckenier Kips en Prof. Van Blom, waren zoo welwillend de Centrale Commissie het volgende mede te deelen over de exameneischen voor de a.s. Candidaats-examens.

Prof. Van Blom zal, evenals tot dusver de gewoonte was van Z.H.G., aan elken candidaat de vraag stellen, of hij eenig onderdeel van de, op de colleges behandelde stof (t.w. arbeids- en fabriekswetgeving en, wat de a.s. mijn-ingenieurs betreft, mijnrecht) meer in het bijzonder heeft bestudeerd.

Blijkt dit het geval te zijn (het wordt geheel aan den candidaat overgelaten en volstrekt niet geëischt) dan zal over dat onderdeel, mits het natuurlijk niet van te beperkten omvang zij, het examen gaan in de eerste plaats, maar niet uitsluitend. Op het opgegeven onderwerp zal dieper worden ingegaan, maar ook van het overige deel zal kennis aanwezig moeten blijken.

Is geen onderdeel in het bijzonder bestudeerd, dan kan ook niet verwacht worden, dat het examen zich tot een deel van de behandelde stof beperken zal.

—o—

De exameneischen van Prof. Valckenier Kips omvatten voor:

C. I.

Staatsrecht.

Waterstaatsrecht.

Ontegening-Stedenbouw.

B. I.

Staatsrecht.
 Onteigening-Stedenbouw.
 Bouwrecht.

M. I. en T.

Staatsrecht.

—o—

STAATSRECHT.

In het algemeen de cursus, dien de candidaat gevolgd heeft; maar de candidaat heeft in elk geval de keuze tusschen algemeen of positief-Nederlandsch Staatsrecht.

Voor de Centrale Commissie:

J. DE JONG, *Secr.*

Correspondentie.

Aan den heer J. G. D.
 Alleen uw eerste versje hebben we opgenomen.
 Aan den heer F. A. M. Banning te Utrecht.
 Daar een stuk van gelijke inhoud reeds geplaatst werd,
 achten wij plaatsing van uw stuk overbodig.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 25 April 1913, No. 5652/1, Afd. O., is met ingang van 1 Mei 1913 aan C. E. Klamer op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, dd. 25 April 1913 No. 5652, Afd. O., is voor het tijdvak van 1 Mei tot en met 31 Augustus 1913, benoemd tot assistent voor de metallographie C. E. Klamer, Cameretten 1b te Delft.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, van 29 April 1913, No. 5816, Afd. O., is voor het tijdvak van 1 Mei tot en met 31 December 1913, benoemd tot bediende bij de werktuigbouwkunde aan de T. H., H. de Jong, Vlamingstraat 86 te Delft.

ADVERTENTIEN.

INTERNATIONALE HONDENTENTOONSTELLING,

in den „Stads Doelen” te Delft, op 25 Mei 1913.

Alle inlichtingen, enz., geeft het secretariaat: H. PETERS, Veenkade 7, Den Haag.

Aangeboden: een EETTAFEL,
 voor ongeveer 6 Heeren.
 OUDE DELFT 120.

Een gebruikte
 MICROSCOOP „ZEISS”
 en een nieuwe
 MICROSCOOP „LEITZ”
 te koop aangeboden. Te bevragen Oude Delft 81.

N. V. Behangerij en
 Stoffeenderij
 vh. A. VAN HATTEM Jr.,
 : OUDE DELFT 161. :
 Interc. Telefoonnummer 242.

DECORATIËN

Firma E. DE GROOT,
 Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.
 Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor
 NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:
 Heeren-Costuums van f 6,— tot f 14,—.
 Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.
 Pantalons van f 2,50 tot f 5,—.
 Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.
 Aanbevelend,

Oude Delft 120. Chr. F. RÜTER.

SANATORIUM BEEKBERGEN

≡ voor lijders aan tuberculose. ≡